

Sygn. akt II Ca 467/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie

z dnia 17 czerwca 2013r. sygn. akt I C 711/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda M. N. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

II Ca 467/13

UZASADNIENIE

Powód M. N. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedziba w W. kwoty 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2012 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Jarocinie wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 r. zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedziba w W. na rzecz powoda M. N. kwotę 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2012 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 21 kwietnia 2012 r. w miejscowości K. z winy P. Z. doszło do wypadku drogowego, wyniku którego śmierć poniósł L. N.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Powód jest jednym z sześciorga dzieci tragicznie zmarłego. Jego relacje z ojcem, tak jak i pozostałego rodzeństwa były bardzo dobre. Nie dochodziło między nimi do konfliktów. Cała rodzina była ze sobą zżyta. W chwili śmierci ojca powód miał 21 lat. Dwa lata przed wypadkiem powód wyprowadził się do wynajętego mieszkania w P. w związku z rozpoczęciem studiów i podjęta pracą. W każdy jednak weekend i wakacje przyjeżdżał do rodzinnego domu. W chwili wypadku powód nie miał własnej rodziny.

Zaburzenia emocjonalne związane ze śmiercią ojca nie wypłynęły na funkcjonowanie zawodowe i osobiste. Jednak objawy lekowo-depresyjne utrudniają mu koncentrację, niekorzystnie wpływają na efektywność pracy i uczenia się. Sprzyjać to będzie utracie samozadowolenia i zaufania do siebie. Powód, choć kontynuuje rolę życiowe, jednak ponosi dużo większe koszty emocjonalne życia. Wskazana jest terapia psychologiczna. Powód stracił również motywację do nauki, chciał rzucić studia. Wsparcie znalazł w rodzinie i wśród najbliższych kolegów.

Przed procesem pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 zł. W ocenie Sądu kwota więc 35.000 zł stanowi kwotę odpowiedniego zadośćuczynienia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód w części oddalającej powództwo ponad kwotę 15.000 zł oraz w części orzekającej o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 446 § 4 k.c. polegającą na uznaniu, że przyznane na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 15.000 zł jest w okolicznościach faktycznych adekwatne do krzywdy powoda jaka wywołała śmierć ojca.

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 lipca 2012 r. i zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że sąd odwoławczy przyjmuje ustalenia i poglądy prawne sądu pierwszej instancji jako swe własne.

Druga uwaga dotyczy możliwości korygowania przez sąd drugiej instancji wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Powszechnie przyjmuje się, że taka korekta uzasadniona jest tylko wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie jako **rażąco** wygórowane lub rażąco niskie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., II CKN 651/98, Lex 51063; Monika Wałachowska, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, Toruń 2007, s. 131).

Sąd Rejonowy przyznając powodowi zadośćuczynienie w wysokości 35.000 zł (15.000 zł zasądzona kwota i 20.000 zł wypłata dobrowolna) uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, które decydują o wysokości przyznawanego zadośćuczynienia. Skarżący w apelacji tego nie kwestionuje. Twierdzi jedynie, że zgodnie z jego oceną kwota przyznanej rekompensaty jest nieproporcjonalna do zakresu doznanych psychicznych cierpień w wyniku śmierci ojca. Ocena dokonana przez powoda jest oceną subiektywną, której Sąd Okręgowy nie podziela.

Nie bez znaczenie pozostaje też okoliczność, że sądy w podobnych sprawach, w których przyznawano zadośćuczynienie dzieciom za cierpienia związane ze śmiercią rodziców przyznawały kwoty oscylujące w granicach zasądzonych w niniejszej sprawie (25.000 zł, 30.000 zł, sygn. akt II Ca 148/13, II Ca 146/13 Sądu Okręgowego w Kaliszu i przykładowo XV C 1520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku i XV C 520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku –portal orzeczeń; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 grudnia 2012 r., sygn. akt I A Ca 718/12 ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt IA Ca 317/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt I A Ca 714/120 – portal orzeczeń. Cytowane w apelacji orzeczenie jest dopiero rozstrzygnięciem sądu I instancji i znacznie odbiega od głównej linii orzeczniczej w zakresie wysokości przyznawanego zadośćuczynienia.

Należy pamiętać, że jak już wskazano wyżej podważenie wysokości zadośćuczynienia nie może się sprowadzać do wykazywania, że ustalony przez Sąd pierwszej instancji rozmiar cierpienia uzasadniałby przyznanie tytułem zadośćuczynienia kwoty innej niż zasądzona, jedynie w oparciu o własną ocenę skutków deliktu, przedstawioną w apelacji. W wypadku zadośćuczynienia, mającego naprawić krzywdę niematerialną, a więc niewymierną, nie można skutecznie podejmować prób podważenia oceny rozmiarów krzywdy wyłącznie przez przedstawienie subiektywnego stanowiska apelującego, opartego na założeniu, że sumą odpowiednią dla naprawienia szkody doznanej przez powoda jest suma większa niż zasądzona przez Sąd pierwszej instancji.

Brak jednolitych, niezmiennych i porównywalnych kryteriów określenia sumy „odpowiedniej” w rozumieniu przepisu art. 446 § 4 k.c. nakazuje uznać, że określenie wysokości zadośćuczynienia stanowi istotny atrybut Sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.02.1971 r., II PR 18/71, Lex nr 6884). Sąd drugiej instancji ingeruje zatem w sferę ocen, wpływających na wysokość zadośćuczynienia, tylko w wypadkach wyraźnego naruszenia zasad doświadczenia życiowego lub reguł logiki w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Wskazanych wyżej reguł Sąd Rejonowy nie naruszył.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. i 98 k.p.c., orzec jak w sentencji.